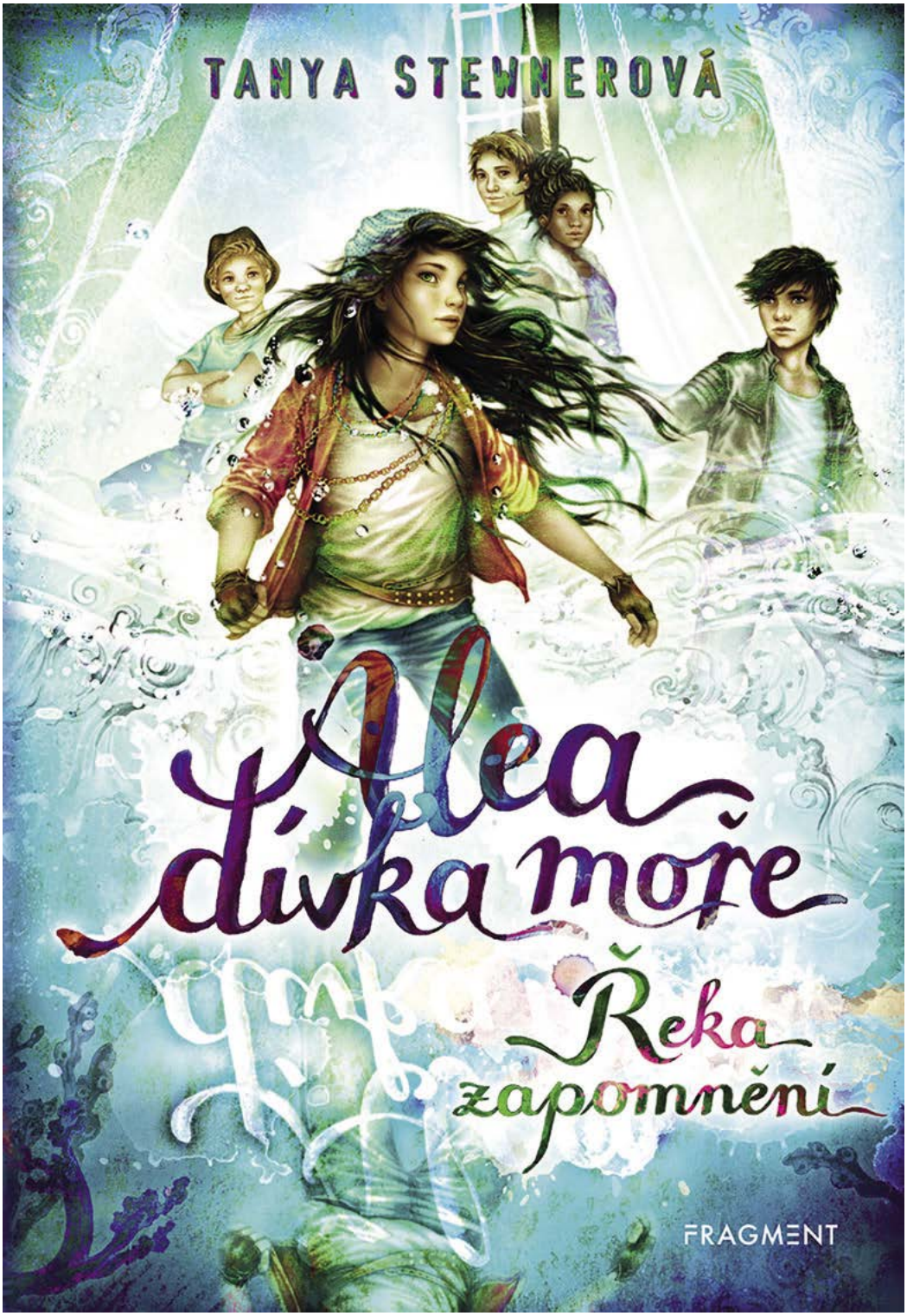
TANYA STEWNEROVÁ
Alea
dívka moře
Řeka
zapomnění
FRAGMENT

Alea – dívka moře: Řeka zapomnění

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Tanya Stewnerová
Alea – dívka moře: Řeka zapomnění
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Alea
dívka moře
Řeka
zapomnění

U **Tanyi Stewnerové** to s knihami nebyla láska na první pohled. Poté, co jí její učitelka na základní škole řekla, že se pravděpodobně nikdy nenaučí správně číst a psát, objevila svou vášeň pro psaní relativně pozdě, někdy kolem desátého roku života. Ale od tohoto okamžiku se z ní začaly příběhy jen sypat. Tanya Stewnerová, narozena 1974, studovala literární vědu a pracovala mnoho let jako překladatelka a lektorka. Mezitím se ale také naplno věnovala spisovatelství. Její dětská série o Lili Větroplašce a trilogie o elfech se staly bestsellery nejen v Německu, ale i mnoha jiných zemích.

TANYA STEWNEROVÁ

Alea dívka moře

Řeka zapomnění

FRAGMENT

First published in German under the title
Alea Aquarius 6: Der Fluss des Vergessens by Tanya Stewner,
with illustrations by Claudia Carls.
© Verlag Friedrich Oetinger, Hamburg, 2020
Published by agreement with Verlag Friedrich Oetinger, Hamburg, Germany
Translation © Lucie Simonová, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-253-5118-5 (1. vydání 2021)
ISBN e-knihy 978-80-253-5173-4 (1. zveřejnění 2021) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-5174-1 (1. zveřejnění 2021) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-5172-7 (1. zveřejnění 2021) (ePDF)

Obsah

Zapomnění 11

Nejlepší kapela 26

Marianne 40

Proti pravidlům 52

Rodina 59

Fotka 90

Tuleň kroužkovaný 103

Kit 115

Fornax 127

Superschopnosti 139

Dva měsíce 148

Hajara 157

Gesta 174

Deník dobrodruhů 185

Plamen v kruhu 194

Šíp 206

Přes řeky 215

Kolín 222

Děda Ernst 232

Stříbrný plášť 241

Mořské dítě 251

Loreley 259

Nová kamarádka 276

Mura 286

Bojuj dál 296

Věž 308

Zachránce a lhář 321

Jaguár 330

K tobě 346

Konec mlčení 356

Dívka a Poutník 367

Proroctví 378

Marseille 393

No longer silent 404

Hrdinka 417

Zrozena k hledání 433

Magičtí průvodci 446

Korsika 461

Tábor 474

Pomsta medúz Gra 487

Bojovník 496

Nezdolný 507

Jediná žena 519

Lennlea 529

Pět 545

Vize 555

Capraia 566

Světélkující moře 576

Mlčící Šamír 587

Poklad 598

Rozpomnění 612

Pomoc mořských dětí 623

Navrátilci 641

Sesterská krev 657

Alea vsadila všechno na jednu kartu a skočila do řeky, aby dohnala tu starou paní. Když viděla blížící se vodu, začala si říkat, jestli to přece jenom nebyl naprosto pitomý nápad. Za okamžik prorazila vodní hladinu a ta se za ní zavřela. Alea měla strach a modlila se, aby její tělo začalo plavat.

Nezačalo. Neudělalo vůbec nic.

Alea se probudila se zvláštním pocitem, který se během těch několika málo vteřin mezi snem a skutečností proměnil v úlek doprovázený bušením srdce.

Rychle se posadila. Slyšela hlasitý tlukot svého vlastního srdce a s doširoka vytřeštěnýma očima se snažila zorientovat. Co se stalo? Kde je?

Nervózně se rozhlédla kolem sebe. Nacházela se v malé kajutě na spodním lůžku palandy. Alea se chytila za hlavu. Bylo těžké jasně myslet. Obrazy, slova, obličeje… všechno zmateně vířilo, jako by se jí v hlavě usídlil dunící orkán. Vyčerpaně si třela spánky. Jedno ze slov, které jí běželo hlavou, bylo *Crucis*. Soustředila se na něj. *Samozřejmě*, došlo jí v následujícím okamžiku. *Jsem na Crucis!*

Předchozího dne Alea na tuto starou plachetnici vstoupila poprvé, poté co proseděla hodiny na lavičce v hamburském přístavu a čekala, až jí zavolá Marianne. Její pěstounku včera s infarktem odvezla sanitka do nemocnice. Pro Aleu byly události včerejšího dne jako zlý sen.

Nejenom že měla Marianne moc ráda a dělala si o ni obrovské starosti. Alea se také obávala, že bude muset do nové pěstounské rodiny, a neměla tedy odvahu vydat se do nemocnice. Je totiž možné, že tam na ni čeká někdo ze sociálky…

Alea si masírovala čelo a snažila se ze zmatku ve své hlavě vylovit útržky, které by jí pomohly si celou situaci vybavit. Ano, seděla ustrašená na lavičce a potom… potom do přístavu připlula *Crucis*. Dva dospívající a jeden asi devítiletý kluk slezli z paluby a před kavárnou kousek od přístavu hráli. Jejich hudba byla skvělá. Alea si přesně vybavuje jednu písničku a Tessin hlas…

Jasně, Tess! Holka s rockovým chraplákem se jmenuje Tess a ti dva kluci jsou bratři. Ben a Sammy. Aleiny myšlenky se projasnily a zmatené informace už jí hlavou nevířily tak nekontrolovatelně jako hned po probuzení.

Ben pozval Aleu na večeři na loď, a přestože byla za normálních okolností spíše plachá, šla s ním na palubu. Něco se jí na té lodi a na jejich velmi neobvyklém triu líbilo. Povídali si. Ti tři byli parta a říkali si Alfa cru kvůli nějakému souhvězdí. Sammy chtěl, aby se Alea stala dalším členem jejich party a prošla přijímacím rituálem – což byla věc, kterou brali všichni překvapivě vážně. Prostřednictvím staré latinské knihy získala Alea svoji přezdívku *Aquarius*.

Alea Aquarius.

To jméno v ní vyvolávalo mrazení. Znělo tak… obrovsky. Důležitě. Přitom to byla jenom hra. Nebo snad ne?

Alea si vybavila, že posádce vyprávěla o své pěstounce a o jejím infarktu, načež všichni společně jeli do nemocnice. Nikdo ze sociálky tam nebyl a ani nikdo neříkal nic o nové pěstounské rodině. Mohla si tak alespoň s Marianne v klidu promluvit. Marianne se bude muset v následujících týdnech šetřit a potom bude muset asi hodně rehabilitovat. Po dobu letních prázdnin smí Alea zůstat s Alfa cru. Až v srpnu začne v Hamburku zase škola, vrátí se ke svému normálnímu životu a k Marianne.

Alea svraštila obočí. Marianne jí skutečně dovolila plachtit s Alfa cru? Události předchozího večera byly v mlze, kterou jí v hlavě asi zanechal orkán. Všechno se zdálo být podivně nejednoznačné. Co se to s ní jenom děje?

Alea potichu vstala a podívala se okénkem z kajuty ven. Byli stále ještě v hamburském přístavu, na přesně stejném místě, kde *Crucis* včera zakotvila.

Ozvalo se jemné odfouknutí. Na horní posteli palandy ležela Tess. Jasně, obě přece spaly v dívčí kajutě! Její spolubydlící ještě hluboce spala a Alea nemohla odolat pokušení si ji prohlédnout. Tess měla čokoládově hnědou pleť, dredy a hezké ruce, které vypadaly, že se práce rozhodně nebojí. Když spala, vypadala pirátská princezna, jak ji Sammy včera opakovaně nazýval, mnohem zranitelněji než během rozhovoru, který spolu předchozího dne vedly. Tess působila dost drsně a na Aleu udě-

lala dojem svojí nenuceností. Ve srovnání s ní vnímala Alea samu sebe jako nemotornou a nešikovnou a zcela určitě ji v životě ještě nikdo za nic neobdivoval. Možná jenom za její cit pro módu. Alea věděla, že některým lidem připadá docela husté, jak se obléká. Přitom je mnohem lepší a působivější mít skvělou osobnost než skvělý outfit.

Alea se na spící Tess usmála. Doufala, že se tahle dívka, která musí být v každé škole za hvězdu, stane její kamarádkou.

Po špičkách se vyplížila z kajuty do salonu *Crucis*. Když za sebou přivřela dveře, zamotala se jí hlava a musela se přidržet kliky.

„Ahoj!" uslyšela volat Sammyho. Sammy se celým jménem party jmenoval Samuel Draco – běžným jménem Samuel Walendy – a byl nejmladším členem party. Bosý poskakoval po palubě. „Je ti taky špatně? Ben právě zvracel!"

Motání hlavy ustávalo pouze pomalu a Alea stále neměla odvahu pustit se kliky. „Jsem nějaká otřesená."

„Dobré ráno." Ben vyšel z koupelny. Byl bledý jako stěna. „Příšerně mi třeští hlava," zamumlal a se sténáním se svalil na gauč.

„To mi teda řekni…," prohlížel si Sammy Aleu. „Neměla jsi včera světlejší oči? Byly takové ostře zelené, ne?"

„Já…" V Aleině mozku jako by se něco zaseklo a ona vlastně nedokázala říci, jakou barvu očí má.

Sammy se zatvářil detektivně, vystrčil hlavu dopředu, a pokud by měl nějakou lupu, určitě by ji vytáhl. „Vážně, máš dnes tmavší oči než včera!“

„Přestaň s těmi nesmysly,“ ozvalo se z gauče. „Radši mi namaž chleba se sýrem. Mám strašný hlad.“

Sammy ale neposlouchal. „Naštěstí máš stále stejně pohádkový obličej – jsi absolutně nejúžasnější Sněhurka!“

Ben hodil po Sammym polštář. Ten se jenom zasmál a svalil se vedle bratra na gauč. Ben mu dal záhlavec. Potom si ale svého malého bratříčka přitáhl do náruče a Sammy se k němu přitulil jako kočka.

Alea byla trochu překvapená. Ještě nikdy nezažila, aby se k sobě kluci takhle bez zábran tulili.

Ben pohladil Sammyho po hlavě. „Zdá se mi to, nebo ti od včerejška narostly vlasy?“

„No jasně, rostou přece každý den!“ odpověděl Sammy. „Ale naposledy jsem se rozhodně neostříhal na dlouhé vlasy!“

Alea se zasmála a Sammy se celý rozzářil.

Sammy se teď pořádně zadíval na Benův rockový sestřih. „Tvoje vlasy jsou zase nějak moc krátké! Jako bych ti je nedávno stříhal.“

Zatímco se Alea znovu rozesmála, Sammy Benovi vlasy znalecky rozcuchal. „Asi je máš prostě dneska jenom jinak učesané.“

Z dívčí kajuty se přišourala Tess. „*Bonjour,*“ zamumlala svým hrubším hlasem a zazívala.

„Taky tě bolí hlava?“ nenechal ji ani rozkoukat Sammy.

Tess se nenuceně svezla na druhý gauč, napila se ze sklenice vody, která stála na stolku, a zkřížila ruce na prsou. Teprve potom odpověděla. „Ne.“

Sammy zasněně vydechl. „Podívej se na ni, Sněhurko!“

Přesně to Alea udělala. Tess měla na sobě tepláky s hvězdičkami a růžové spací tričko. Z jejího sebevědomého pohledu a vzpřímeného držení těla bylo naprosto jasné, že to není žádná malá šedivá myška.

„Není naše Tessinka naprosto neobyčejně rozkošná?“ zaševelil Sammy. „Jsem totálně zamilovaný!“

Tess obrátila oči v sloup a zcela nezúčastněně si svázala dredy do vysokého culíku. „Koho že to bolí hlava?“ zjišťovala se svým lehce francouzským přízvukem.

„Bena a Sněhurku,“ informoval ji Sammy. „Ben potřebuje chleba se sýrem.“

Tess jen tak mimoděk přikývla, zvedla se a zamířila do kuchyňského koutu, zjevně aby Benovi namazala chleba se sýrem. O chvilku později se zeptala: „Kdo koupil tenhle sýr?“ Pochybovačně držela v ruce kus ementálu a směrem k Benovi řekla: „Tenhle nikdy nekupujeme, protože Draco nemá rád žádný sýr s dírami…“

Ben vypadal překvapeně. „No, já ho rozhodně nekoupil.“

„V obchodě jsi byl ale ty!“ Tess vrtěla hlavou, mazala přitom Benovi chleba a dala vařit vodu na čaj.

„Já chci prosím kakao se šlehačkou a s kousky čokolády.“ Sammy věnoval Tess jeden ze svých přidrzlých

úsměvů. Tess ale nijak nereagovala, jenom si pro sebe něco francouzsky mumlala.

Alea si nejprve došla na toaletu a v umyvadle mrňavé lodní koupelny si umyla obličej. Když se na sebe podívala do zrcadla, lekla se. Měla skutečně tmavší oči, nějak zvláštně šedivé. Nebyly ale takové vždycky? Něco s ní nebylo v pořádku, s její hlavou. Přece není možné, aby nevěděla, jakou má barvu očí!

Když vycházela z koupelny, Tess právě podávala Benovi chleba s ementálem a hrnek s kouřícím čajem. Sammymu udělala kakao. Bylo sice bez šlehačky, ale Alea byla i tak překvapená, jak je ta drsná pirátská princezna zároveň starostlivá.

Vtom podala Tess hrnek s čajem i jí.

Alea se překvapeně usmála. „Díky." Připadalo jí zábavné, jak zvláštní ti tři jsou. Sammy vypadal se svými rozcuchanými zrzavými vlasy, s pihami a s mezerou mezi předními zuby jako typický uličník. Určitě jím také byl, ale především byl… opravdový. Trochu bláznivý a občas mu asi trochu přeskočí. Kromě toho měl ale laskavé srdce, které přetékalo láskou jako vana plná nejrůznějších zázraků.

Ben byl bez diskuze klidnou a pevnou kotvou posádky. Alea měla pocit, že je možné se na tohohle kapitána stoprocentně spolehnout, přestože na první pohled nepůsobil příliš zodpovědně, ale spíše divoce, jako nějaký hezounek z plakátu. Zdálo se, že Ben žije podle svých

vlastních pravidel a nenechá se svazovat tím, co je považováno za *normální*.

Alea měla Alfa cru ráda. Byli… jiní, což platilo i pro ni. I když její dosavadní chráněný život v bezpečí byl proti jejich dobrodružnému plachtění po mořích absolutně nudný. Alea se ale ve stísněných podmínkách velkoměsta nikdy necítila příliš dobře, spíše jako obraz, který z nějakého důvodu nepasuje do svého rámu. Navíc v sobě měla odjakživa touhu po dálkách. Už jako malé dítě snila o neobjevených místech a cizích zemích. Na cestování ale nikdy neměly dost peněz a Alea toho ze světa ještě moc neviděla.

Lokla si bylinkového čaje. Udělal jí dobře na žaludek, ale se zvláštním zmatkem v hlavě jí nijak nepomohl. „Vůbec přesně nevím, o čem všem jsem včera s Marianne mluvila," řekla a doufala, že by jí mohli ostatní pomoci. „Souhlasila s tím, abych s vámi strávila léto?"

„Ano, jasně!" odpověděl Ben okamžitě.

Tess povytáhla jedno obočí, jako by si tak jistá nebyla.

„Budeš s námi plachtit celé léto?" Sammy vyskočil. „No to je bomba!"

„Ty to slyšíš poprvé?" vyzvídala Alea, zatímco si Ben trochu podrážděně něco prohlížel.

„Upřímně řečeno si nejsem jistý." Sammy pokrčil rameny. „Včerejšek je… hodně daleko."

Tess se na něj podívala, jako kdyby právě pochopila, že má pravdu. Zamyšleně, zahloubaná do svého nitra, se posadila vedle Bena na gauč.

Alea cítila, že by měla Marianne raději zavolat a zeptat se jí na to. Mobil jí ležel na konferenčním stolku. Když ale vytočila Mariannino číslo, nenavázalo se spojení. „Zatraceně, nemám signál." Telefon dokonce neukazoval ani datum a čas.

„Ty nemáš uprostřed hamburského přístavu signál?" divila se Tess a rozhlížela se po svém vlastním mobilu. Našla ho na malém parapetu pod okénkem. „Tam ho nikdy nepokládám!" zvolala překvapeně. „Když je okno otevřené, někdy na parapet vystříkne voda. Kdo ho tam položil?"

Nikdo neodpověděl.

„To je… divné," zkonstatoval Ben.

„Taky mi připadá." Tess nakrčila čelo. „Víte někdo náhodou, kde jsou jablka?"

Alea neměla ani to nejmenší tušení, o čem Tess mluví.

„Ještě včera jich stál v rohu kuchyně celý pytel," vysvětlila Tess. „Teď tam není ani jedno jediné. Místo jablek tam jsou brambory."

„Co? Jablka jsou pryč?" Ben se znepokojeně posadil. „Byl snad někdo na palubě, když jsme spali?" Poškrábal se na hlavě. „Proč by nám ale někdo kradl jablka a nechával nám místo nich brambory?"

„V kuchyni je podivných více věcí, nejenom brambory a sýr." Tess vypadala trochu znepokojeně. „Ve skříncе je francouzská mouka a francouzský cukr – nemám zdání, jak se tam mohly dostat. Kromě toho je plný koš na

špinavé prádlo, přestože jsme prali předevčírem a měl by být prázdný."

Benův pohled říkal, že to přece není možné.

Alea nevěděla, co si o tom má myslet.

„Mám to!" zvolal Sammy vzápětí. „Máme na palubě Klabautermana!"

„Koho?" zeptala se Tess.

„Klabautermana!" Sammy byl najednou celý bez sebe. „To je lodní duch, skřítek, který toho dokáže na lodi dost napáchat. Umí spoustu kouzelnických triků!"

„Triků?" zopakovala Tess. V obličeji měla jasně vepsáno, že to celé považuje za nesmysl. „No a tenhle Klabauterman nechal zmizet naše jablka a místo nich nám přičaroval brambory a špinavé prádlo?"

„Ano!" Zdálo se, že Sammy sarkasmus v Tessině hlase vůbec nevnímá. „To jsou typické vtípky Klabautermanů. Nejenom že rádi schovávají věci, rádi také používají svoji skřítčí magii, aby posádku lodi vodili za nos."

„Skřítčí magie…," řekla Tess takovým tónem, aby musel i Sammy uznat, jak bláznivě to zní.

Sammy se ale nenechal zviklat. „Máme prostě na palubě zvláště vychytralý exemplář!"

Tess mnohoznačně zasténala.

Ben nicméně přikývl. „Pokud je to všechno dílo Klabautermana, musíme se pokusit ho uklidnit."

Tess vydala překvapený zvuk. „Copak ty bereš tyhle nesmysly vážně?"

„Klabautermani nejsou nesmysl," odpověděl Ben. „Námořníci o nich vyprávěli odjakživa a teprve v poslední době jsou považováni za pověru. Dříve byli Klabautermani pro všechny na moři něco zcela normálního."

„Naštěstí víme, jak Klabautermana přátelsky naladit!" vložil se do rozhovoru opět Sammy. „Každý den se mu musí připravit mistička s jídlem a musí se mu dát najevo, že je vítaný. To ho obměkčí."

Ben ulomil kousek chleba se sýrem a položil ho na parapet. „Pro tebe, skřítku!"

Tess na něj zůstala šokovaně zírat. „To jsi neudělal…"

Ben se zasmál. „Ale ano. Třeba to pomůže."

Sammy rychle přikyvoval a Alea si říkala, proč vlastně není stejně šokovaná jako Tess. Ve škole se učila, že velikonoční zajíček, Ježíšek a další pohádkové bytosti nejsou skutečné. Přesto jí dávala celá teorie s Klabautermanem nějak smysl.

„Můžeš zkusit, jestli máš signál?" požádala Tess s pohledem na její telefon.

„Pravda, chtěla jsem ti zkusit vytočit Marianne." Tess si nechala nadiktovat pěstounčino telefonní číslo a vytočila ho. Ale ani se svým telefonem nenavázala spojení. „Neukazují se ani hodiny!" zjistila. „Můj kalendář a WhatsApp jsou také off-line. Za tím je také Klabauterman?" dodala ještě Tess sarkasticky. „Počkej, zkusím zavolat tátovi." Ani to ale neklaplo. Tess zkoušela ještě volat mámě, nicméně se stejným výsledkem.

„Zatraceně," reptal Ben. „Zkusil bych to i se svým telefonem, ale nemůžu ho najít."

„Určitě ti ho někam schoval Klabauterman!" komentoval to Sammy. „Tenhle skřítek je fakt profík."

Alea byla myšlenkami u svojí pěstounky. „Když se nemůžu Marianne dovolat, nedozvím se, jak se jí dnes daří."

Ben zjevně chápal, jak nutně potřebuje Alea svoji pěstounku slyšet. „Co kdybychom zajeli do nemocnice ještě jednou?"

„Jé, to by bylo skvělé!" Pomyšlení na to, že by se vydala do nemocnice sama, bylo Alee nepříjemné, protože se bála, co ji tam čeká. „Pojedete se mnou?"

„Jasně!" Sammy Aleu objal. „Pořádně mě přitiskni!" dožadoval se, přestože bylo jasné, kdo tady potřebuje obejmout více.

Ben se k nim přidal a objal Aleu i Sammyho svými silnými pažemi. Sammy s pohledem upřeným na Tess zavýskal: „Skupinové objetí!"

Tess měla ale najednou na práci něco strašně důležitého v kuchyni a rychle zmizela.

„Ona prostě není objímací typ." Sammy si k sobě přitiskl Aleu a Bena o to více.

Alea si na chvíli dovolila zůstat v klučičím objetí. Po chvíli se z něj ale vymanila, protože nebyla zvyklá být někomu takhle blízko déle než jenom pár vteřin.

Sammy vypadal nesmírně spokojeně. „Na naše objímání si rychle zvykneš," řekl a široce se usmál. „Jasně to

cítím: tvoje srdce je jako houba, která se chce nasáknout láskou!“

Alea se trochu nepřirozeně usmála, protože nevěděla, jak by na to měla odpovědět. Kromě Marianne nebyl doposud v jejím životě nikdo, kdo by ji měl rád. To, že tenhle zvláštně bláznivý devítiletý kluk mluvil o lásce tak snadno, bylo sice podivné, ale hezké.

Sammy zatleskal. „Pojedeme do města.“

„Nejdříve bychom měli tady v přístavu zahrát.“ Ben jim ukázal svoji téměř prázdnou peněženku. „Budeme si potom moci koupit i lístky na vlak.“

Tess zalapala po dechu. „Kde jsou všechny ty peníze, které jsme vydělali včera?“

„Pryč.“ Ben přejel pohledem od Tess přes chleba se sýrem až po parapet. Svoji domněnku ani nemusel vyslovit nahlas – zjevně věřil, že jim peníze vzal Klabauterman. „Kdo ví, co všechno dalšího se ještě ztratilo…“

Tess si pro sebe zamumlala něco francouzsky. Německy potom řekla: „Dobře, než se vydáme na cestu do nemocnice, uděláme vystoupení.“

Alea byla najednou celá rozrušená. Doufala, že se nikdo z nich nezeptá, jestli hraje na nějaký hudební nástroj nebo jestli umí zpívat. Již roky hrála na skleničky na víno, na takzvanou „vodní harfu“, a uměla i trochu zpívat. Včera ale Alfa cru slyšela hrát a věděla, jak jsou dobří. Ona jim nemohla v žádném případně stačit, a navíc byly všechny její skleničky v Mariannině bytě.

„Já budu během vašeho vystoupení chodit kolem a vybírat peníze," pospíšila si proto se svým návrhem.

„OK," souhlasil Ben. „Když bude někdo obcházet s kloboukem, určitě vybereme ještě více peněz."

Tess vstala. „Tak si na sebe jdeme obléct něco hezkého!"

Alea si uměla představit, že Tess na své oblečení klade velký důraz. „Určitě jsi v oblékání děsně dobrá."

„Ani ne, fanatik na oblečení je tady Draco!" mávla Tess odmítavě rukou. „Stojí před zrcadlem vždycky mnohem déle než já."

Sammy se široce usmál. „Co se týče vyjádření vnitřního bláznovství navenek, tak jsem úplný expert," vysvětlil jí. „Mám ale trochu dojem, že by mě mohla Alea z mé pozice módního guru snadno vyšoupnout. Tvoje ustřižené rukavice jsou totiž megahusté, Sněhurko."

„Kde je vlastně mám?" Alea se podívala na své holé ruce. Najednou ji zaplavila vlna smutku – nevysvětlitelně silný pocit. Něco nebylo v pořádku. Něco chybělo. A nebyly to jenom rukavice.

„Přece jsem říkala, že je Draco fanatik," povzdychla si Tess.

„Umím to ale i jinak!" bránil se Sammy. „Co kdybychom dnes vystoupili přesně v tom oblečení, které máme právě teď na sobě?"

Tess se zarazila a podívala se na sebe ve svém vytahaném tričku a teplácích s hvězdičkami. Potom pokrčila rameny. „Jasně, proč ne." To byl tedy vrchol ležérnosti.

Alea nechtěla působit nepatřičně. „Jsem také pro.“ Už v těch džínách i spala, takže to bylo vlastně docela jedno.

Ben se dnes ráno již převlékl. Sammy běhal po palubě v obnošených fialových teplácích. Nadšeně se zadíval na Tess. „My dva můžeme teď a tady dokázat, že opravdová sláva a lesk vycházejí zevnitř, pirátská princezno,“ zašeptal. „Až žije nestyl!“

Tím Tess rozesmál.

Alea se zakřenila. „Vy jste opravdu komičtí podivíni,“ vyklouzlo z ní. Myslela to ale v tom nejlepším slova smyslu.

Ben tomu také tak porozuměl. „To jsme.“ Znělo to téměř hrdě. „A rádi!“

„A jak rádi!“ souhlasil s ním Sammy a usmíval se od ucha k uchu.

„Ať žijí komičtí podivíni!“ řekla s úsměvem Tess.

Ben se hlasitě rozesmál a Sammy se k němu přidal. Alea s Tess se na sebe nejprve usmály a potom se k nim přidaly.

Byl to krásný, bezstarostný okamžik a Alea na maličkou chvíli zapomněla na všechno ostatní – na starost o Marianne, na zvláštní chaos ve své hlavě a na podivnosti na palubě. Byla součástí Alfa cru, cítila se vítána a přijímána, takže se až divila, jak to mohla někdy ve svém životě bez opravdových přátel vydržet. Teď již věděla, jak chutná přátelství, a nechtěla se ho nikdy vzdát.

Možná to ale ani nebude nutné. Možná byli Sammy, Ben a Tess jejími přáteli na celý život.

Všichni členové Alfa cru si namazali chleby, a ještě než je dojedli, zabalili akordeon, kytaru, bubínek a opustili loď. Sammy vrhal na Tess zvědavé pohledy, jako by se chtěl přesvědčit, zda se v teplácích přece jenom necítí trochu nesvá. Tess měla ve tváři neproniknutelný pokerový výraz a s vysoko zdviženou hlavou a v omšelých teplácích kráčela kupředu.

Alfa cru chtěli vystoupit přímo tady v přístavu, protože v jakémkoliv hamburském přístavišti panuje v jakoukoliv denní hodinu čilý ruch. Ben ukázal na místo, kde se křížily dvě cesty. „Tady." Na krku už měl zavěšenou kytaru a řekl: „První písnička jako vždycky."

Tess položila pravou ruku na klávesy a levou na basové knoflíky svého akordeonu. Sammy měl bubínek také připravený v pohotovosti a čekal na pokyn, který Ben vzápětí vydal: „*One, two, three…*"

Všichni tři spustili. Alea cítila rytmus okamžitě v nohách a nejraději by se pustila do tance. Na to ale byla příliš nesmělá a navíc se u nich okamžitě začali zasta-

vovat lidé. Místo aby tančila, si tedy Alea z hlavy sundala svoji nejoblíbenější, blankytně modrou čepici a s přátelským úsměvem s ní obešla okolostojící. V čepici jí přistálo i několik větších mincí, na což byla Alea hrdá, přestože věděla, že lidé své peněženky vytahují především kvůli Tess. Tessin hlas byl mimořádně neobvyklý – hrubý, hluboký, silný a nespoutaný. Když ji člověk poslouchal, bylo mu jasné, že má před sebou další superstar. Ben a Sammy, kteří se k ní přidali na refrén, zpívali rovněž dobře, ale Tess byla jednoznačnou hvězdou celého tria.

Zastavovalo se u nich stále více posluchačů a na konci první písničky se rozezněl potlesk. Zatímco Alea obcházela s čepicí, začala druhá písnička. Byl to rockový kus a Ben začal úvodním riffem. Alea se k němu otočila a najednou měla zvláštní pocit. Bylo to, jako by něco nebylo… v pořádku. Jako by měl tenhle riff hrát někdo jiný.

Alea si položila ruku na srdce, protože ji u něj najednou trochu zabolelo. Rozrušeně se zadívala na Bena, který hrál ve skutečnosti moc dobře. Přesto jí celé její nitro říkalo, že by tady s kytarou měl stát někdo jiný.

Pevně zavřela oči. Co ji to jenom napadá? To přece nedává vůbec žádný smysl! Není možné, že se včera praštila do hlavy? Pomalu jí to celé začínalo dělat starosti…

Když přišel refrén, pobídl Sammy Aleu, aby zpívala s nimi. Písničku sice znala, ale v žádném případě ne-

chtěla zpívat před tolika lidmi! Tess, Sammy a Ben tedy přezpívali refrén ve třech. Aleu by mezi jejich zvučnými hlasy pravděpodobně stejně nikdo neslyšel, ale ani tak v sobě nenašla dostatek odvahy a raději se ještě jednou prošla kolem dokola s čepicí. Když se ale dostali k refrénu podruhé, Sammy na ni upřel pohled plný očekávání, takže tentokrát tiše zpívala s nimi. Sammy se k ní přiblížil a natáhl hlavu, aby ji slyšel. Alea okamžitě zrudla a spíše šeptala, než že by zpívala.

Když druhá písnička skončila, publikum nadšeně tleskalo. Teď už kolem nich stálo nejméně dvacet lidí.

Sammy přistoupil k Alee. „Proč zpíváš tak potichu?"

„Já jsem obecně spíše tichý typ," pokusila se to přejít vtipem.

„Tahle plachost k tobě ale vůbec nejde!" řekl Sammy a prohlížel si ji. „Myslím, že v tobě dřímá něco obrovského."

Alea se zasmála, ale najednou ztuhla, protože ji zaplavil pocit říkající, že má Sammy pravdu. *Co to je za hloupost?* Myslela si to a zároveň nějak věděla, že si to myslet nemá. Zůstala stát jako opařená.

Sammy přikývl, jako by bylo naprosto přirozené, že jí ztuhl úsměv na rtech. „Něco obrovského!" zdůraznil ještě jednou a odhopsal k ostatním, aby mohli začít třetí písničku.

Vystoupení mělo absolutní úspěch. Po šesté písničce Alfa cru skončili a poděkovali posluchačům. „Konec

hudby a návrat života!“ zvolal Sammy a hluboce se uklonil, zatímco se publikum pomalu rozcházelo.

Alea ukázala ostatním čepici. „Šedesát čtyři euro!“

„No, už jsme vybrali i víc,“ poznamenala Tess. „Ale na vlak a na oběd to bude stačit.“

„Na to je to dokonce i moc!“ Sammy nasadil svůj nejsladší šibalský úsměv. „Tolik ani nepotřebujeme.“

Ben zasténal. „Co za ty peníze chceš koupit?“

Sammy se rozzářil. „Támhle vepředu je secondhand. Ve výloze jsem zahlédl něco neuvěřitelně nepředstavitelně nádherného – tak pěkného, že se člověku chce pokleknout a vzdát hold módnímu bohovi.“

„O co přesně jde?“ doptával se Ben podezřívavě.

„Na to se musíte podívat sami!“ Sammy vzal Bena za ruku a vedl ho společně s Aleou a Tess k malému obchůdku na nejbližším rohu. Ve výloze stála opotřebovaná figurína oblečená do purpurového starověkého královského pláště. „No není to naprosto nejúžasnější věc, kterou jste v celém svém životě viděli?“ zašeptal Sammy a přitiskl nos na sklo výlohy.

Tess zasténala. „Zatímco půjdete dovnitř, odnesu nástroje zpátky na loď.“ Zjevně jí bylo zcela jasné, že Sammy svoji vůli prosadí.

Se špatně skrývaným úšklebkem na rtech jí Ben podal kytaru a vzal si od Sammyho, který si okouzleně prohlížel královský plášť, bubínek. „Dobře, dobře. Podíváme se, co ten kousek stojí.“

Sammy ho obdařil svým typickým úsměvem s mezerou mezi zuby a ve třech vstoupili do obchodu. O deset minut později ho opustili – o třicet euro chudší, zato ale s královským, lehce zatuchlým pláštěm. Sammy si ho okamžitě oblékl a vykračoval si jako vznešený panovník ve fialových teplácích. Blaženě se prohlížel ve skle výlohy. „Skandálně pompézní!“

„Zbylo nám dost peněz na lístky na vlak?“ Tess se vrátila od lodi a opírala se se zkříženýma rukama o zeď domu.

„Tak tak,“ odpověděl Ben, zatímco Sammy mumlal. „Tohle bombastické roucho stojí za každý zaplacený cent!“

Společně se vydali na cestu k zastávce. Plášť za Sammym, který si užíval každičký krok, královsky povíval a Sammy zářil tak moc, že Alea pochopila, proč Ben přání svého mladšího bratra splnil.

Když došli na stanici, Ben s Tess šli koupit jízdenky k automatu a z krále se stal zase Sammy. „Zazpívej mi něco,“ poprosil Aleu.

„Co?“ zeptala se vyděšeně. „Proč?“

„Něco jsem předtím zaslechl.“ Sammy sklopil hlavu. „Zpívala jsi sice hodně potichu, ale myslím, že máš hezký hlas.“

„Vůbec ne!“ snažila se to Alea zadusit hned v zárodku, zároveň ale okamžitě věděla, že prohrála. Když si Sammy vezme něco do hlavy, nemá člověk šanci. Rychle se

rozhlédla. Stála tady jenom ona a Sammy, ostatní lidé byli až o kousek dále u automatů na lístky.

Sammy se na ni díval svýma zářícíma hnědýma očima. „Zpívej, Sněhurko, zpívej!“

A tak to Alea prostě udělala. Zpívala stejnou písničku jako předtím. Zpívala jemně a jenom tak napůl, takže se její soprán nemohl pořádně rozeznít, ale nepřestala, dokud nepřezpívala i refrén.

Zatímco zpívala, začal se Sammy usmívat. „Věděl jsem to!“ přikývl, jako by chtěl souhlasit sám se sebou. „Zníš jako svěží jarní ráno… na jaře! Absolutně jarně naprosto dokonalá bomba! Musíš s námi zpívat. Prostě musíš.“

„V žádném případě!“ protestovala Alea. „Nikdy bych nezvládla zpívat před tolika lidmi.“

„Máš z toho opravdu strach, co?“

„Ano,“ přiznala. „Strašný.“

Sammy zavrtěl hlavou. „To je špatně,“ řekl a způsob, jakým zdůraznil poslední slovo, vyvolal v Alee mrazení po celém těle. Sammyho pohled se zintenzivnil. „Jednoho dne budeš hlasitá jako jaguár – a uslyší o tobě celý svět.“

Alee naskočila husí kůže a lehce se celá roztřásla.

V tu chvíli k ní přistoupila dívka. Upřeně se na ni dívala, jako by nemohla uvěřit svým očím. „Aleo?“

Alea neměla příliš velkou radost, protože to byla Chloé, její spolužačka. Jedna z těch, která ji často osočovala a podněcovala i ostatní k tomu, aby dávali Alee pocítit, že k nim do třídy doopravdy nepatří. Chloé se při-

blížila. „Jsi to opravdu ty! To snad ani není možné!“ Tvářila se, jako by to byl nějaký zázrak tady Aleu potkat. Snaží se ji zesměšnit, jako již tolikrát předtím? „Aleo, všichni tě hledají!“ vyhrkla Chloé s nevěřícím výrazem ve tváři. „A ty si tady teď jenom tak stojíš, na zastávce!“

„Já jsem přece teprve včera –“ Alea se odmlčela. Je možné, že by ji sociálka už hledala? Jak by se to ale Chloé tak rychle dozvěděla?

„Prostě jsi zmizela!“ zvolala Chloé se zvědavým výrazem v obličeji a plná očekávání nějakého senzačního zjištění.

„Kdo jsi?“ vložil se do rozhovoru Sammy a se zájmem si dívku prohlížel. „Nechej mě hádat… slečna dramatická?“

Chloé Sammyho ignorovala. „Proč ses nevrátila do školy?“ zeptala se Aley.

„Do školy?“ Dnes je přece teprve druhý den prázdnin! Alea si teď už byla jistá, že ji chce Chloé zase něčím napálit. „Přestaň s těmi nesmysly!“

Sammy se ušklíbl. „Jasně, támhle je jaguár!“

Chloé ale se svojí hrou nepřestala. „Byla kvůli tobě svolána dokonce mimořádná pedagogická rada!“

Alea už toho měla pomalu dost. „To už není vtipné.“

Sammy se rozhodl situaci trochu odlehčit a podal Chloé ruku. „Dovolte mi, abych se představil. Král Samuel první – král bláznů,“ představil se formálně.

Chloé se na něj zmateně zadívala.

Sammy vztyčil dva prsty ve znamení vítězství a přehodil si svůj purpurový plášť přes rameno. „*Let your freak flag fly!*“

Právě v tom okamžiku přijel vlak. Ben a Tess na ně zepředu zamávali a Alea se Sammym se vydali k nim. Alea se ohlédla a spatřila Chloé, která je pozorovala s doširoka otevřenou pusou.

Alfa cru nastoupili do vlaku a posadili se úplně dozadu, kde kromě nich nikdo jiný nebyl. „Pojedeme minimálně půl hodiny.“ Ben se opřel.

„Ani si nedělej moc velké pohodlí!“ Sammy měl zjevně něco za lubem. „Myslím, že bychom mohli využít čas a lépe se seznámit. Sněhurka je v partě úplně nová.“

Tess se na něj přimhouřenýma očima skepticky podívala. „Draco, co máš za lubem?“

„Takže!“ Sammy se předklonil. „Každý o sobě něco řekne. Například, co je pro něj těžké nebo jaký byl jeho nejhorší zážitek v životě. Budeme tak hned vědět, s jakými nepříjemnými pocity se každý z nás musí vyrovnávat a můžou z nás tak být bez velkých cavyků nejlepší kamarádi.“

Tess se začala demonstrativně dívat z okna.

Alee ten nápad vůbec nepřipadal špatný, přestože nebyla zvyklá se ostatním svěřovat. S Alfa cru měla ale pocit, jako by každého z nich znala již celou věčnost.

„Sněhurko, ty začneš!“ určil Sammy.

„Dobře.“ Alea by sice raději nejdříve jenom poslouchala, ale nechtěla dělat drahoty. „Co je pro mě těžké…“ Přemýšlela. „Marianne je všechno, co mám. Jenže má už delší dobu problémy se srdcem. Často se bojím, že by se jí mohlo něco stát a já bych skončila úplně sama.“

„Ty svoje biologické rodiče vůbec neznáš?“ zeptal se Ben.

„Ne,“ odpověděla Alea a zároveň jí v mozku kliklo něco, co říkalo, že to není pravda. „Nevím, kdo jsou moji biologičtí rodiče,“ řekla pomalu, protože jí silně tepalo ve spáncích, jako by měla něco důležitého pochopit. Ale co?

„Je dobře, že jsi nám to řekla,“ reagoval jemně Ben.

„Upřímně řečeno, jsem sama překvapená.“ Alea se nejistě usmála. „Ještě jsem to nikdy nikomu neřekla, protože… jsem nikdy neměla opravdové přátele.“

„No a s tím je teď konec,“ řekl Sammy jen tak mimochodem.

Pro Aleu to ale znamenalo moc. „Samueli Draco, co je obtížné pro tebe? Působíš, jako by tě nemohlo nic porazit.“

„To je taky pravda!“ Sammy zamrkal. „I já mám ale věci, které mi leží na srdci.“ Podíval se na svého bratra a ten nakrčil čelo. „Souvisí to s tebou.“

Ben vypadal překvapeně. „Se mnou?“

„Kvůli mně ses vzdal lásky svého života.“

Ben schoval hlavu mezi ramena a bylo na něm vidět, že ho to zastihlo nepřipraveného.

Tess se zeptala: „Kdo je láska tvého života?“ Tenhle příběh zjevně také ještě neslyšela.

Ben chvilku mlčel, ale potom odpověděl. „Jmenuje se Niki. Byli jsme spolu jenom jedno léto, před dvěma roky… strejda Oskar, Sammy a já jsme tenkrát plachtili s *Crucis* na Černém moři a zakotvili jsme u Konstance, což je nádherné místo v Rumunsku. Nikdy nezapomenu, jak jsem Niki poprvé uviděl za jejím malířským stojanem. Byla úplně ponořená do svého obrazu… a tak krásná.“

Nikdo se nesmál. Ben právě pootevřel malé okénko do svého srdce a nikdo z nich nechtěl, aby ho zase zavřel.

„Malovala nádherné obrázky moře,“ pokračoval Ben. „A je to ekoložka! Navíc má obrovské srdce, ve kterém je místo pro celý svět.“ Zasněně se pousmál a bylo více než zjevné, jak moc musel tenkrát být do Niki zamilovaný – nebo stále ještě byl. „Něco se jí na mně taky líbilo a dali jsme se dohromady. Nějakou dobu jsme se vznášeli na obláčku, ale s koncem léta bylo po všem,“ pokračoval smutným tónem. „Strejda Oskar chtěl konečně plachtit dál a Niki s námi nemohla jet, protože ještě chodila do školy a její rodiče by to nikdy nedovolili. Zeptala se mě, jestli s ní zůstanu v Rumunsku.“ Ben zavřel oči. „A já… já jsem si vybral *Crucis*. Nedokázal jsem si představit, že bych bydlel u rodičů Niki a chodil do školy.“

„Hlavní důvod, proč sis vybral *Crucis*, jsem byl ale já,“ řekl Sammy a bylo na něm znát, že to je právě to, co ho

tolik trápí. „Nechtěl jsi mě opustit, protože jsem byl ještě moc malý."

„Ano, jenom dva roky předtím jsme přišli o oba rodiče," připustil Ben. „Nešlo, abys přišel ještě o bratra." Povzdychl si. „To je ale jenom polovina pravdy, Sammy. Jde také o to, že jsem já nechtěl přijít o *tebe*."

Sammy se překvapeně usmál. Ben mu úsměv oplatil a Tess s Aleou jenom tiše seděly, aby tenhle výjimečný okamžik ničím nenarušily.

„Vůbec nemusíš mít špatné svědomí," ujišťoval Ben Sammyho. „Říkal jsem ti to již několikrát! Opustit Niki bylo to nejtěžší, co jsem musel udělat, ale bylo to *moje* rozhodnutí, takže jsem za něj také sám zodpovědný." Obrátil se k Alee a k Tess. „Od té doby o Niki nic nevím."

„V poslední době na ni ale často myslíš, je to tak?" pátral Sammy.

Ben vypadal udiveně. „Ty sis to zapamatoval?"

„A co?" zeptala se Tess.

„Niki v půlce července dokončí školu," odpověděl Sammy. „A potom je… volná."

Ben se zachmuřeně podíval z okna. „Pokud mám být upřímný, občas si říkám, jestli na mě někdy myslí."

„Určitě na tebe myslí!" zvolal Sammy zcela přesvědčivě. „Viděl jsem, jak se na tebe tenkrát dívala – miluje tě! Myslím, že se jí musíš ozvat. Určitě si už plánuje, co bude dělat po škole. Kdyby věděla, že jsi do ní pořád ještě zamilovaný…"

„Přece jí ale po takové době nemůžu jenom tak zavolat!“ bránil se Ben.

„Ale můžeš! Proč ne?“ Sammy zvedl ukazováček. „Pokud se osud rozhodl spojit dvě srdce, tak je nikdo a nic nerozdělí.“

Alea najednou pocítila ve svém vlastním srdci jemnou tichou bolet, přesně tam, kde ji předtím zasáhl zvuk Benova kytarového riffu. Cítila, jako kdyby tam někde bylo zvláštní místo… dveře, za kterými se něco skrývá.

Další srdce, říkalo jí něco uvnitř. *Ve tvém srdci bydlí ještě další srdce.*

Alea se hlasitě nadechla. Co to je za nesmysl? Ještě nikdy nebyla zamilovaná, nikdy neměla přítele. Není žádné další srdce, které by bydlelo v tom jejím nebo se kterým by se osud pokoušel dát to její dohromady!

„Osud má plán pro lásku?“ zeptala se Tess s pochybovačným podtónem v hlase. Ještě toho moc neřekla, ale zdálo se, že ji Sammyho slova nenechávají chladnou. „Ty si tedy myslíš, že nějaká vyšší moc určuje, do koho se zamilujeme?“

„Láska není nikdy náhoda!“ odpověděl Sammy s pevným přesvědčením v hlase. „Nic není náhoda!“ Prohlížel si Tess. „Byla už jsi někdy zamilovaná?“

„Ano, už několikrát.“ Tess se významně odmlčela. „Vždycky do holek.“

„Co, opravdu?“ zeptal se Sammy.

Ben nevypadal příliš udiveně. Aleu naopak Tessino sdělení překvapilo.

„Ty… máš ráda holky? Ne kluky?“

Tess pokrčila rameny. „Kluci mi přijdou v pohodě. Nemám je ale ráda… *tak*.“

Aleu udivovala jistota, se kterou to Tess říkala. „Bylo ti to jasné brzy?“

„Ano, tušila jsem to vlastně vždycky.“ Tess si zamyšleně přejela po černých dredech. „Na základní škole jsem se poprvé zamilovala do holky. Nebyla to ale moc pěkná zkušenost.“

„Proč ne?“ chtěl vědět Ben.

„Svěřila jsem se jí, že mi připadá skvělá… jako opravdu skvělá. Ona se ale strašně rozčílila a řekla, že to přece není normální.“ Kolem Tessiných úst se objevila drsná linka, která ukazovala, jak moc ji to tenkrát zranilo. „Její rodiče ji naučili, že není normální, když se holka zamiluje do holky.“

Rozhostilo se tíživé ticho.

Sammy ho přerušil. „No, tak já myslím, že jsem homosexuál. Nebo bisexuál. Nebo hetero. Dovedu si docela dobře představit všechno!“

Ben se zasmál.

„Dokonce bych i řekl, že jsem všechno najednou!“ dodal ještě fascinovaně Sammy.

Tess se pro sebe pousmála. „No jasně.“

„Jsem totiž totálně zamilovaný do vás tří,“ vysvětlil

Sammy. „Moje srdce je příliš velké na takhle malé šuplíčky!“

Ben svému bratrovi uštědřil záhlavec a jemně mu projel jeho rozcuchanými rudými vlasy.

Právě vjížděli do stanice.

Když Alfa cru vstoupili do nemocnice, všichni lidé ve vestibulu si je zvědavě prohlíželi. Možná to bylo tím, že měl Sammy na sobě purpurový královský plášť a fialové tepláky. Paní na příjmu se ale zaměřila výhradně na Aleu a zdálo se, že si něco ověřuje v počítači. Vzápětí sáhla po telefonu, s někým mluvila a mávnutím ruky k sobě Aleu přivolala. „Jsi tady, abys navštívila svoji pěstounku?“

Aleu to nesmírně překvapilo. Paní na příjmu věděla, kdo je! „Hm, ano.“

„Nejlepší bude, když si nejdříve promluvíš s její ošetřující lékařkou,“ doporučila jí paní. „Už jsem jí o tobě řekla. Třetí patro, dveře 308, paní doktorka Dabrovská.“

Alea jí poděkovala a s divným pocitem šla ke schodišti. Sammy, Ben a Tess ji následovali. „Odkud tě zná?“ zeptal se Ben.

To by Alea také ráda věděla. Měla snad paní na příjmu v počítači její fotku? Čeká tady na ni někdo ze sociálky? „Přesto ale musím za Marianne…,“ řekla a snažila se odsunout všechny obavy stranou.

Ve třetím patře bez problémů našli dveře lékařky. Alea váhavě zaklepala a počkala na vyzvání. Ben s ostatními na ni povzbudivě kývli a zůstali čekat venku.

Lékařka, paní Dabrovská, Aleu požádala, aby si sedla. „Jak skvělé, že ses rozhodla svoji pěstounku navštívit," začala a znělo to poměrně ironicky. Nicméně okamžitě se zase vrátila do své role profesionála. „Bohužel se jí daří špatně."

Alea ztuhla.

„Během posledních týdnů se nám její stav nepodařilo stabilizovat," řekla paní Dabrovská s politováním.

Alea měla dojem, že se přeslechla. „Během posledních týdnů?"

„Ano, a po druhém infarktu je prognóza bohužel ještě horší."

„Ona měla druhý infarkt?" vyhrkla Alea zoufale. „Kdy? Dnes?"

Odpověď lékařky ale nevnímala. Slyšela v uších pouze svůj vlastní tep. Marianne měla druhý infarkt!

Doktorka Dabrovská se zvedla a vzala Aleu za paži. Alea ji slyšela říkat něco o tom, že teď půjdou za její pěstounkou. Mechanickým krokem ji následovala. Přede dveřmi se jí Ben a ostatní ptali, co se stalo. Alea zamumlala něco o druhém infarktu. Doktorka ty tři poslala do čekárny na druhém konci chodby.

Všechno bylo tak neskutečné. Paní Dabrovská a Alea vstoupily na jednotku intenzivní péče a procházely dlou-

hou chodbou. Alea nebyla schopná jasně myslet. Jediné, co dávalo nějaký smysl, byl zvuk jejích tenisek na podlaze. Za chvilku vešly do nemocničního pokoje. Stály tam dvě postele. Jedna byla prázdná, ve druhé ležela Marianne.

Alea přešla váhavými kroky sterilně působící pokoj, sedla si na židli vedle postele a vzala za ruku svoji pěstounku, která spala. Druhou rukou opatrně pohladila Marianne po bledém obličeji a vyděsila se. Marianne jako by se scvrkla a vypadala strašně pohuble. Mnohem hůř než včera! Jak se mohla během jednoho jediného dne tolik změnit?

Doktorka se potichu stáhla a nechala Aleu s Marianne samotné. Alea začala polykat a snažila se zbavit těžkého pocitu bezmocnosti. Mariannina postel byla obklopena pípajícími přístroji. Všude byly dráty. Ve vzduchu se vznášel chemický zápach.

Bylo to mnohem horší, než si Alea myslela. Marianne byla již jenom stín sebe samé!

Najednou jí Marianne stiskla ruku. Probudila se! Jakmile Aleu poznala, oči se jí zaleskly dojetím. „Drahoušku," vypravila ze sebe potichu. „Jsi opravdu tady?"

„Jak se ti daří?" položila Alea protiotázku a spíše šeptala, než mluvila.

Marianne hned neodpověděla, ale když to udělala, Aleu její slova zasáhla jako nabroušený nůž. „Miláčku, já už se z toho nevzpamatuji."

Alea se roztřásla.

„Moje srdce nespolupracuje." Marianne se ztrápeně rozkašlala, potom se ale na Aleu láskyplně usmála. „Mojí jedinou útěchou je, že jsi našla nový domov."

Alea ztuhla.

„Jsi teď tam, kam patříš," řekla Marianne přidušeně, ale stále se přitom usmívala.

Myslela Alfa cru? Koho také jiného? Alea byla zmatená – Marianne se utěšovala myšlenkou, že Alea teď patří k partě dospívajících, se kterými se seznámila teprve včera? To vůbec nebylo její pěstounce podobné.

„Jsem ráda, že se všechno takhle dobře vyvinulo." Marianne znovu stiskla její ruku. „Jakmile mi dáš její podklady, můžeme to všechno konečně oficiálně zařídit."

„Co můžeme oficiálně zařídit?" zeptala se Alea udiveně, ale to už Marianne hovořila dále.

„Já už nemám moc času a je tedy dobře, že jsi přišla. Nejenom kvůli papírům – drahoušku, jsem prostě neuvěřitelně šťastná, že tě ještě jednou vidím." Znovu zakašlala, ale hned zase pokračovala. „Mohu ti tak říci, jak moc tě mám ráda."

„Já tě mám také ráda," vysoukala ze sebe Alea a spolkla další otázku. „Strašně moc ráda."

Marianne přikývla, jako by o tom ani vteřinu nepochybovala. „Je tedy všechno tak, jak sis to vysnila?"

Alea si třesoucími prsty setřela slzu z koutku oka a říkala si, jestli má Marianne na mysli její touhu po dál-

kách, kterou si nyní může realizovat plachtěním s Alfa cru, zatímco až doposud to byl vždy jenom sen. Mluvily spolu včera o tom, že smí Alea letní prázdniny oficiálně strávit na palubě *Crucis*? Proč si na to nevzpomíná? „Ano, tedy… je to všechno nové, ale hezké," odpověděla Alea neurčitě.

Marianne úlevně vydechla, znovu se na Aleu láskyplně usmála a řekla: „To je potom všechno dobré."

Alee znovu něco kliklo v hlavě. Měla pocit, jako by přesně tuhle scénu již jednou prožila. Bylo to jako naprosto přesné déjà-vu, které třáslo jejím mozkem, jako by se z něj pokoušelo něco dostat. „To je potom všechno dobré," zopakovala Alea celá perplex a říkala si, co se to jenom s její hlavou děje.

Najednou začaly přístroje kolem Marianniny postele pípat. Ve stejném okamžiku se Marianne chytila za srdce a s doširoka otevřenýma očima lapala po dechu.

Alea vyděšeně vyskočila.

Do pokoje vběhli pečovatelé a lékaři a odstrčili ji stranou.

„Fibrilace komor!" zakřičel někdo.

Marianne klesla na postel.

Jeden z lékařů začal s masáží srdce.

Hlasy se hekticky prolínaly.

Ruce se rychle míhaly.

Alea měla pocit, jako by se k ní blížil ledový závan.

Mariannina hlava klesla na stranu.

Najednou již nebylo slyšet pípání přístrojů, místo toho se ozýval jenom souvislý táhlý zvuk.

Alea tam stála jako přikovaná.

Lékaři se soucitným výrazem ve tváři poodstoupili od postele. „Je mi to moc líto," slyšela Alea jednoho z nich. Další se k ní také obrátil a něco jí říkal, ale Alea mu pořádně nerozuměla. Měla pocit, že se svět kolem ní propadá do šedivé mlhy.

Někdo jí položil ruku na rameno. Někdo soucitně pokýval hlavou. Někdo přetáhl Marianne nemocniční deku přes obličej.

Alea byla jako omráčená a zároveň se s ní třásl celý svět. To přece nemůže být pravda! Marianne!

Někdo ji jemně vystrčil z nemocničního pokoje a vedl ji chodbou. Byla to ta první lékařka. Mluvila na ni měkkým hlasem, ale Alea vůbec nerozuměla, co říká.

Přede dveřmi jednotky intenzivní péče čekali Ben, Sammy a Tess. Když Sammy uviděl Alein obličej, rozeběhl se k ní a přitáhl si ji k sobě. V ten okamžik Alea opět něco ucítila.

Z hrdla se jí vydral výkřik. S dalším nádechem začala bez zábran plakat a s každým vzlykem se celé její tělo otřáslo.

Přišel k ní i Ben a objal ji. I Tess se přidala a hodně pevně ji k sobě přitiskla, jako by ji chtěla ujistit, že se o ni může opřít.

Lékařka poodstoupila.

Alfa cru tam nějakou dobu jenom tak stáli. Po chvíli Ben řekl, že by si Alea měla raději sednout. Ztěžka dosedla na jednu z židlí v chodbě. Téměř necítila ruce ani nohy. Ostatní si sedli vedle ní a jenom tam tak byli. Alea ztratila pojem o čase. Uvnitř měla absolutní prázdno, které jako by vážilo tunu, a jediné co cítila, byla Sammyho ruka v té její.

Vylekal ji hlas. „To musí být ona. To je ta dívka!"

Alea namáhavě zvedla oči. Před ní stál kravaťák. Za ním byl další muž a žena, kteří si ji kriticky prohlíželi.

„Takže nakonec ses přece jenom objevila," poznamenal kravaťák a znělo to, jako by Aleu celou věčnost hledal.

„Já?" zeptala se mdle.

„Ano, ty," odpověděl s náznakem podráždění v hlase. „Prostě jsi zmizela! Kde jsi byla?"

Asi to byl někdo z úřadu. Alee připadalo příliš namáhavé soustředit se na to, co muž říkal. „Byla jsem u přátel," odpověděla tiše.

Muž přejel pohledem z Bena na Tess a Sammyho, který se přikrčil. Alee bylo jasné, že pokud by se o ně začal někdo více zajímat, dostali by se oba bratři do obrovských problémů. Ben jí koneckonců teprve včera vyprávěl, že vlastně nejsou nikde hlášeni – a to se přitom na Sammyho vztahovala povinná školní docházka. Alea se snažila vzchopit. „Kdo jste vy?" zeptala se kravaťáka.

„Jmenuji se Bianchi a jsem z hamburského sociálního úřadu," představil se. „A tady jsou pán a paní Wider-

meyerovi.“ Ukázal na pár za sebou. „Tvoji noví pěstouni.“

Alea na muže nevěřícně hleděla.

„Prosím, nenaléhejte na Aleu.“ Ben se postavil mezi Aleu a ostatní lidi. „Její pěstounka právě –“

„Vezmeme si ji okamžitě s sebou!“ vpadla do rozhovoru paní Widermeyerová tónem naznačujícím, že ji Alea již dlouho rozčiluje. Rázným pohybem odstrčila Bena stranou. „Té dívce nedáme v žádném případě další možnost zmizet!“

Widermeyerovi tady byli zjevně již včera. Alea si manželský pár poprvé lépe prohlédla. Muž i žena měli ztrápený a zároveň odmítavý výraz v obličeji a dívali se na Aleu pohledem jasně říkajícím, že se nemá ani opovážit jim přidělávat starosti. Jako by považovali svoji novou svěřenkyni za obzvláště vzpurnou – a to přitom Aleu vůbec neznali.

Alea zavrtěla hlavou. Ještě před chvílí měla strašný strach, že bude muset k nové rodině. Teď před ní stáli tihle nesympatičtí lidé a ona v podstatě vůbec nic necítila. Místo toho se jí před očima odehrával stále stejný obraz – Marianne s vytřeštěnýma očima, jak se drží za srdce…

„Všechno je již podepsané,“ informoval ji pan Widermeyer. „Přidělili nám tě razítkem a se vším všudy.“

„Takovou, jako jsi ty, si každý nevezme!“ dodala ještě paní Widermeyerová jízlivě.

Alea se znovu podívala na kravaťáka. „Takovou, jako jsem já?“

„Všechny ostatní rodiny to vzdaly, protože jsi nebyla tak dlouho k nalezení,“ vysvětil. „Můžeme být rádi, že se Widermeyerovi vůbec –“

„Co myslíte tím *tak dlouho*?“ dožadoval se Ben překvapeně vysvětlení.

„Tím myslím, že tuhle dívku hledáme ode dne, kdy měla její pěstounka první infarkt!“ Kravaťák se již ani nepokoušel zastírat, že pro něj celá tahle věc s Aleou představuje jednu velkou nepříjemnost.

Alea nicméně stále nechápala proč.

Ben také ne. Jeho nakrčené čelo mluvilo samo za sebe.

Tess se drbala za uchem.

„Tvoje pěstounka tvrdila, že nepotřebuješ novou rodinu, protože je o tebe dobře postaráno u jejího syna.“ Kravaťák se na Aleu upřeně díval. „My jsme ale synovi tvojí pěstounky okamžitě zavolali a on nám řekl, že to vůbec není pravda! Neměl nejmenší tušení, kde jsi – u něj ale v žádném případě ne!“

Alea pevně stiskla rty. Je to možné? Řekla Marianne lidem ze sociálky, že je Alea u jejího syna Carstena, aby úřady zatím nic nepodnikaly? To by bylo Marianne podobné. Zdá se ale, že se všechno strašně rychle prozradilo…

„Od té doby tě hledáme!“ Kravaťák na Aleu namířil prst, jako by byla z něčeho obviněná. „Tvojí pěstounce

jsme to ale neřekli. Její stav rozhodně není stabilizovaný a museli jsme ji šetřit."

Její stav rozhodně nebyl *stabilizovaný*, opravila ho Alea v myšlenkách a třesoucíma se rukama si přejela přes obličej.

„Tvoje pěstounka by nám při hledání stejně nepomohla!" Kravaťák si začal stěžovat na nejrůznější obtíže, se kterými se jako zaměstnanec sociálky musí potýkat. Pan a paní Widermeyerovi si mezitím něco šeptali. Zdálo se, že něco zvažují, ale Alea nerozuměla, co říkají.

Ben, který stále ještě zůstal stát, se naklonil, a zatímco kravaťák hovořil, on poslouchal Widermeyerovy. Najednou se jeho obličej zatvrdil.

„Pokud je člověk pěstounem, dostává za to peníze?" zeptal se drsně.

„Ano," odpověděla Alea, protože věděla, že Marianne na ni dostávala od státu dávky.

Kravaťák zavrtěl hlavou. „O peníze tady přece vůbec nejde."

„Těmhle dvěma o ně zjevně jde!" odpověděl Ben. „Zdá se, že jsou pro ně důležitější než Alea."

Kravaťák zvedl ruce ve smířlivém gestu. „Jenom prosím žádné obviňování!"

Ben se na muže z úřadu zlostně podíval. „Ani vy přece nevěříte, že se tihle lidé o Aleu dobře postarají!"

„Jinou variantu než Widermeyerovy nemáme!" řekl zlostně kravaťák a zdálo se, že brzy vybuchne. „Kdo vy

vlastně jste?“ zeptal se Bena ledově. „Schovávali jste tu dívku před úřady?“ S pohledem na díru v Benově košili ještě dodal: „Nebo jste sami na útěku?“

Ben neodpověděl. Co by také měl říci? Z výrazu jeho obličeje bylo patrné, že se cítí být zahnaný do kouta. Přesto chtěl ale za Aleu bojovat. „Jakou kvalifikaci mají tito lidé, aby mohli být pěstouny?“ chtěl vědět.

„My už nějaké děti v pěstounské péči máme!“ pronesl vítězně pan Widermeyer. „Pět kusů!“

„Opravdu?“ zeptal se Ben šokovaně. „Ze všech těch dávek od státu se vám tedy asi docela dobře žije!“

„Žádné obviňování!“ Kravaťák znovu zvedl ruce, ale Bena tím neumlčel.

„Jak si můžete být jistí, že tito lidé využijí peníze skutečně pro svěřené děti, a ne sami pro sebe?“ zakřičel.

„Nestydatost!“ pronikavě zaječela paní Widermeyerová a pan Widermeyer se k ní přidal: „Teď už to ale stačí!“

Tess se zvedla a Sammy také vstal. Ve vzduchu byla cítit závažnost celé situace a i Alea se postavila. Widermeyerovi začali Benovi nahlas nadávat, Ben se nevzdával a muž z úřadu v obličeji celý zrudl.

„Mladý muži, ukaž mi svoji občanku!“ ukončil diskuzi kravaťák a vyčkávavě natáhl ruku. „Zkontroluji si tě. A možná to dopadne tak, že si neodvedeme jenom Aleu, ale vás všechny!“ Hrozivě se podíval na Sammyho a ten okamžitě zbledl.

Ben se rozhodl. Alea mu to viděla na očích. Nebyl ochoten nechat Sammyho, ji nebo Tess v rukách těchhle strašných lidí. To se spíše uchýlí k radikálnímu řešení, což také udělal.

„Běžíme!“ zvolal.

Ben odstrčil muže ze sociálky stranou a rozeběhl se. Tess, Alea a Sammy ho následovali. Alee se sice podlamovala kolena, ale za každou cenu byla rozhodnutá se z této hrůzostrašné situace nějak dostat. Chytila se Bena za ruku.

Ben uháněl dveřmi na schodiště. Tess, Sammy a Alea byli za ním v těsném závěsu a brali schody po dvou nebo po třech – což není zrovna ideální, pokud má na sobě člověk královský plášť. Sammy klopýtl a nerozbil si nos jenom díky tomu, že ho Tess včas zachytila. Tess uštvaně pomohla Sammymu plášť posbírat a běželi dále.

Slyšeli, že je někdo pronásleduje. „Rychleji!“ křičel Ben a proběhl dalšími dveřmi a chodbou. O chvíli později se ocitli opět ve vestibulu nemocnice, kterým rovněž proběhli. Ben někoho odstrčil stranou a spěchali k východu.

Ben se vydal doprava, takže všichni běželi po chodníku za ním. Ben se ohlédl. „Zatraceně, ještě stále nás pronásledují!“ vyhrkl v běhu.

Alea se otočila a viděla ze dveří vybíhat muže ze sociálky a ještě nějakého jiného muže.

„Ten druhý je z ochranky!“ zasupěla Tess. Alea nevěděla, jak to poznala, ale ten týpek působil mohutně a zároveň sportovně – asi jako někdo z ochranky.

„Pokračujeme!“ Ben ještě zrychlil.

Hnali se ulicí, která se mírně stáčela do oblouku. Vedla k obrovským garážovým vratům, na kterých bylo napsáno *Výjezd sanitek*. Dostali se do slepé uličky!

„Sakra!“ zaklel Ben.

Tess zalomcovala klikou dveří s nápisem *Pohotovost*. Tahle budova a vjezd patřily ještě k nemocnici. Aby se ale dostali znovu dovnitř, museli by zazvonit. Mají to udělat?

Alea se ohlédla. Kravaťák a muž z ochranky se k nim blížili po příjezdové cestě. Ulice byla zprava i zleva obehnána zdí. Nemohli se tak rozeběhnout do stran nebo se mužům nějak vyhnout. Byli v pasti.

„Co uděláme?“ zapištěl Sammy.

Už neměli čas zazvonit na někoho, kdo by jim otevřel dveře. Muži běželi a stále se přibližovali. Když už od nich byli necelých deset metrů, zvedl chlap z ochranky ruce, jako by chtěl zaútočit – jako by je chtěl, pokud by to bylo nutné, zvládnout s pomocí fyzické síly!

Držení jeho těla a postoj Alee něco připomněly.

Zaplavil ji podivný pocit.

Něco hluboko uvnitř jejího těla se aktivovalo.

Skočila dopředu, směrem k mužům.

Ben zvolal: „Co to děláš?“

Alea lehce pokrčila kolena, napnula ruce a měla připravené hrany dlaní jako dvě pevné zbraně.

„Sněhurko!“ slyšela za sebou nevěřícný Sammyho hlas.

I muži se zdáli být překvapení. Muž ze sociálky se zastavil, zatímco ten z ochranky mířil přímo k Alee a snažil se ji chytit. Ona mu ale obratně uhnula a následně ho kopla do holeně.

Alee se divila. Co to dělá?

Muž se po ní zlostně ohnal a zdálo se, že ji chce porazit na zem. Alea nicméně jeho útok odrazila, otočila se zpět k němu a vrazila mu loket do boku. Se zasténáním se svezl koleny na zem.

Alea neměla ani to nejmenší tušení, co její tělo dělá, ale když se ji muž snažil zasáhnout rukou, vyskočila neuvěřitelně rychle do vzduchu, až jí samotné údivem poklesla čelist.

Ben, Tess a Sammy proběhli kolem ní ke kravaťákovi a odstrčili ho stranou, až spadl na zadek. Alea se rychle otočila kolem své vlastní osy a zasáhla muže z ochranky tak, že teď již také ležel na zemi.

Kratinký okamžik se na sebe členové Alfa cru dívali, jako by nemohli uvěřit tomu, co se právě přihodilo. Potom se rozeběhli. Prohnali se, jak nejrychleji dokázali, příjezdovou ulicí, protože oba muži se určitě brzy vzpamatují a budou pokračovat v jejich pronásledování.

Najednou se za nimi ozval zvuk motoru. Houkala siréna. Z garáže vyjela sanitka směrem k nim! Zjevně byla na cestě k nějakému akutnímu případu.

Tess, Sammy, Ben a Alea uskočili stranou a nechali kolem sebe projet auto, které v zatáčce zpomalilo a jelo krokem. „Tam!“ Sammy ukázal na zadní stranu auta. Jedna polovina zadních dveří byla pootevřená!

Za nimi se ozval hlas muže z ochranky: „Musíme je dostat!“

Alfa cru sebou trhli. Muži ještě nebyli v zatáčce vidět, ale za chvíli budou tady.

Alea se podívala na pomalu jedoucí sanitku s pootevřenými dveřmi. Zvládli by to?

Ben zjevně přemýšlel o tom samém jako Alea. „Dovnitř!“ Chytil Sammyho za paži. „Rychle!“

Skloněni běželi k autu a protáhli se pootevřenými dveřmi dovnitř. Uvnitř se nacházela sedadla, lehátko a spousta zdravotnického vybavení – ale žádní lidé. Lékař seděl vepředu vedle řidiče. Zadní část auta s kabinou řidiče spojovalo pouze malé okénko, takže pokud budou potichu, možná si nikdo nevšimne, že sem vklouzli.

Ben opatrně zavřel zadní dveře, zatímco ostatní si se skloněnými hlavami obezřetně sedli na podlahu.

„Viděli nás ti muži nastupovat?“ zeptala se Tess šeptem.

Ben zavrtěl hlavou. „Myslím, že ne.“

Alea cítila srdce až v krku, ale zjevně to skutečně dokázali. Utekli! Pokud si jich lidé vepředu v autě nevšimnou, mohou prostě, až bude stát sanitka na přechodu na červenou, jednoduše vyskočit.

Bylo to k neuvěření. Sanitka se objevila přesně v tom správném okamžiku – a navíc s pootevřenými dveřmi. Bylo to skoro jako dárek. Jako by jim někdo tam nahoře seslal dolů na zem řešení.

Sanitka zahnula za roh a zrychlila. Sammy seděl vedle Aley. „Ty jsi mi tedy ale bojovnice!" zašeptal s vykulenýma očima.

„Nemám ani nejmenší tušení, odkud to umím," odpověděla a byla stejně udivená jako Sammy. Zároveň měla pocit, že by to měla vědět. Něco se v ní bouřilo a najednou cítila u srdce tu stejnou tichou bolest jako předtím. Něco v ní chtělo, aby porozuměla. Někdo. To další srdce za zavřenými dveřmi…

Alea nespokojeně zaskřípala zuby. Proč ji napadají takhle absurdní věci?

Z myšlenek ji vytrhl Benův šepot. „Auto jede správným směrem, na jih, k přístavu!"

To bylo dobré. Alea chtěla domů. Na *Crucis*. Měla obrovskou potřebu si někam zalézt a oplakávat Marianne. Na hrudi se jí usadil černý mrak, který jenom na chvíli vyhnal adrenalin, jež jí do žil napumpovaly okolnosti několika posledních minut. Nyní se všepohlcující otupělost vrátila a svět se znovu propadl do mlhy.

Krátce nato zahlédl Ben přes zadní okénko ceduli. „Jsme v přístavu!“ řekl nevěřícně. „Sanitka nás dovezla přímo domů.“

„Paráda,“ pronesl Sammy a pokrčil přitom rameny. Ostatní se snažili se skloněnými hlavami dostat ke dveřím. Jakmile auto zastavilo, otevřel Ben dveře a všichni vyskočili na ulici.

Pozorně se rozhlédli. Nacházeli se v klidné uličce, do které někdo zjevně sanitku zavolal. Rychle se dostali na chodník a schovali se za rohem domu. Posádka sanitky si ničeho nevšimla. Alea se ale nedokázala radovat, všechno v ní bylo otupělé.

Slepě běžela s ostatními, kteří mířili ke kotvišti. Když spatřili *Crucis,* pocítila Alea úlevu, protože se mohla schovat do své kajuty.

Vtom si všimla v přístavu muže. Měl dlouhé tmavé vlasy a zvláštní propletené tetování na spáncích. Ve větru povíval jeho černý kabát. Kdo to byl? Alea byla najednou strašně rozrušená a zrychlil se jí tep. Muž ji uviděl. Zavrtával se do ní pohledem.

Připadal jí povědomý.

Byl to… nepřítel. Ne, přítel! Nebo… oboje?

Alea vydechla. Bylo jí líto, že má v hlavě takový chaos. To je přece na nic! Chtěla truchlit. Proč se na ni tak dívá?

Teď se k ní dokonce začal přibližovat!

Vyděšeně spěchala za ostatními, kteří byli o několik kroků před ní a právě vcházeli na příchozí cestu ke

Crucis. Muž se náhle zastavil. Zjevně se nechtěl přiblížit k lodi. Se vzteklým a nespokojeným výrazem v obličeji stál na místě a jenom se díval.

Alea se otočila, vešla na palubu, po schodech nahoru, do salonu a do dívčí kajuty. Jakmile ležela ve své posteli, přetáhla si peřinu přes hlavu a začala bez zábran plakat.

Aleu vzbudily hlasy. „Musíme Klabautermanovi vysvětlit, že nemá kupovat jogurty v plastových kelímcích!“ Byla to Tess. Ben odpověděl. „Skřítku!“ řekl nahlas, jako by ho skutečně oslovoval. „Kupujeme vždycky jogurty ve skle a tohle extra plastové víčko ještě nad alobalem je naprosto nepřípustné. Až si z nás budeš zase chtít vystřelit, můžeš mít tohle, prosím, na paměti?“

Alea si promnula spánkem zalepené oči. V noci proplakala celé hodiny, dokud si k ní pod peřinu nevlezl Sammy, který se k ní přitulil a svoje studené nohy si dal mezi její lýtka. Byl to příjemný a zvláštně důvěrně známý pocit. Hezký. Pouhá Sammyho přítomnost způsobila, že se Alee přestaly po tvářích koulet slzy a ona konečně usnula.

Podívala se okénkem ven. Bylo ráno. Sluníčko svítilo na modré obloze, ale hezké počasí bylo Alee úplně lhostejné. Sice se již necítila tak otupělá a nepřítomná jako předchozího dne, ale smutná byla stále. Nekonečně smutná.

Při pomyšlení na to, co se včera stalo, se jí znovu stáhlo hrdlo.

Sammy se probudil. „Sněhurko," zamumlal a zabořil jí obličej do vlasů. Chvíli tak zůstal, potom se posadil a díval se z okénka, aniž by něco řekl. Alea také mlčela. Ještě nikdy s nikým nespala v jedné posteli. Se Sammym to bylo ale snadné a přineslo jí to útěchu.

Byl zvláštně tichý. „Je všechno v pořádku?"

„Hmm," vysoukal ze sebe.

Alea se na něj pozorněji podívala. Vypadal ponořený sám do sebe a působil melancholicky.

„Celá ta věc s Marianne…," řekl tiše, „… mi připomněla smrt našich rodičů."

„No ano." Alea téměř zapomněla, že je Sammy sirotek. Stejně tak jako ona sama. Ve spáncích jí začalo něco tepat, snažilo se jí to oponovat, ale Alea na to nedbala. Místo toho se zeptala Sammyho: „Jak to vlastně tenkrát bylo, když vaši rodiče…"

Ponořený do svých vlastních myšlenek se Sammy díval z okénka. „Bylo ticho," odpověděl. „Po nehodě bylo všude kolem hodně lidí. Učitelky z Benovy školy, dětští psychologové, všichni se snažili to Benovi a mně usnadnit, mluvili s námi a chtěli nám všemožně pomoci." Vážně se usmál. „Kolem mě se neustále něco dělo, ale uvnitř jsem měl naprosté ticho, jako by někdo všechno živé vypnul."

„Ano," řekla Alea. „Jako by bylo všechno kolem mrtvé a prázdné."

„Jako černá propast, která se otevře a člověk se v ní málem ztratí – a navíc je mu to jedno. Myslím, že je to něco jako šok. Každopádně to tenkrát říkal náš děda: když člověk přijde o rodiče tak najednou a takovým zlým způsobem, duši to nedochází a stáhne se."

Opravdu, přesně takový to byl pocit. „U vás jsou to teď čtyři roky, viď?"

„Jo. Bylo mi tenkrát pět."

Alea položila Sammymu ruku kolem ramen a neobratně ho pohladila. Ztratit oba rodiče najednou muselo být pro pětiletého kluka jako nepředstavitelně zlý sen. Bylo více než překvapivé, že ze Sammyho vyrostl takový veselý kluk.

Jako kdyby jí četl myšlenky, Sammy řekl: „Bez svých tří zachránců bych byl dnes úplně jiný."

„Tvoji tři zachránci?"

„Zaprvé tu byl Ben, který byl už předtím super brácha. Díky té věci se stal ale absolutně nejlepším bráchou, který mě v noci držel v náručí a prostě tady byl pro mě."

„Ten druhý je strejda Oskar?" Bratři Alee vyprávěli, že se s nimi po smrti rodičů roky plavil na *Crucis* a teprve před půl rokem, když se stal Ben plnoletým, odjel do Tibetu, aby tam mohl psát knihu.

„Ano, Oskar je absolutně nejlepší strejda," potvrdil Sammy. „Je trochu bláznivý, tak hezky praštěný. Je ale hlavně totálně optimistický a to mi tenkrát moc pomohlo. Díky němu jsem se naučil kousek po kousku zase

radovat.“ Zamyšleně si odhrnul pramen zrzavých vlasů z očí. „Kromě nich dvou jsem měl ještě třetího zachránce, dědu Ernsta. Je to táta Oskara a mého táty a je to nejlepší děda.“

Alea si vzpomínala, že jí kluci vyprávěli, jak tenhle děda *Crucis* před čtyřiceti lety postavil sám se svými syny. „Byl také námořník?“

„Ten nejnámořničtější ze všech! Když *Crucis* postavil, žil na ní v podstatě nepřetržitě.“ Sammy se opět na chvíli ponořil sám do sebe. „Když naši rodiče umřeli, byl Oskar právě s dědou na palubě. To, že jsme se přestěhovali k nim na loď, bylo to nejlepší, co se Benovi a mně mohlo stát. Oni dva nám dali nový domov a spoustu lásky. Kdyby se o nás tak dobře nestarali, možná bychom v té černé propasti zmizeli.“

„Co se stalo s vaším dědou?“ zeptala se Alea. „Když bylo Benovi osmnáct, to už s vámi na palubě nebyl, je to tak?“

„Je, bohužel. Děda Ernst nebyl už delší dobu úplně zdravý, ale nikdy nešel k doktorovi. Nakonec už to ale bylo tak špatné, že se přece jenom nechal vyšetřit. Diagnostikovali mu Parkinsonovu chorobu.“

„Parkinsonovu chorobu?“ Alea o ní už slyšela. „Když to někdo má, třese se po celém těle?“

„Přesně tak, je to tím, že nemoc postihuje mozkové nervové buňky. Navíc člověk často klopýtá, což je na lodi opravdu nebezpečné.“ Sammy sklopil zrak. „Děda musel *Crucis* opustit.“

Alea na Sammym viděla, jak je mu líto, že s nimi děda nemůže být. „Kde je teď?“

„Ve vícegeneračním domově v Kolíně,“ odpověděl Sammy. „Ben, Oskar a já jsme se chtěli tenkrát přestěhovat do Kolína, abychom s ním mohli žít. Děda nám to ale zakázal! Nechtěl, abychom se kvůli němu vzdali života na moři. Nic pro něj nebylo důležitější a byl opravdu naštvaný, jenom když jsme začali uvažovat o tom, že bychom náš námořnický život pověsili na hřebík.“ Sammy si pohrával se žmolkem, který odtrhl z Aleiny vlněné deky. „V naší rodině byla svoboda vždy tím největším bohatstvím. Pro všechny z rodiny Walendyů je svatá. To určitě hrálo roli i v Benově rozhodnutí nezůstat na pevnině s Niki, ale pokračovat v životě na moři,“ dodal ještě přemýšlivě. „Děda vždycky říkal: *Sebeurčení umožní duši dýchat.* Tolik toho obětoval, aby nám mohl ukázat krásu a význam nezávislosti…“

Alea Sammyho pečlivě poslouchala a měla dojem, že nyní dokáže lépe pochopit, proč se z Bena a Sammyho stali tak výjimeční kluci. „Svým třem zachráncům opravdu vděčíš za hodně.“

Sammy přikývl. „Ty budeš mít také tři zachránce – Bena, Tess a mě. My jsme teď tvoje rodina.“

Alea cítila, jak jí něco těžkého na hrudi povolilo, a dokonce uvnitř pocítila záblesk něčeho podobného radosti. Tušila, že bude Alfa cru potřebovat, aby nezmizela v té černé propasti, o které hovořil Sammy.

Tess vešla dovnitř. „*Bonjour,*“ pozdravila. V rukách měla malý podnos s hrnečkem a mističkou s müsli. „Máš hlad?“

„Ne.“ Alea si nemyslela, že by zvládla něco sníst, ale čaj si vzala ráda.

„Chai s čerstvým zázvorem,“ vysvětlovala Tess a znělo to tak přátelsky, až to bylo trochu zvláštní. Pokud se ale o ni chce Tess starat a trochu ji rozmazlovat, neměla Alea nic proti tomu. Cítila se rozbolavělá a zranitelná, takže byla vděčná za laskavý přístup.

„Draco, co je s tebou?“ Zdálo se, že si Tess všimla Sammyho stísněné nálady. „Když budeš sám deprimovaný, tak Alee nepomůžeš.“

Sammy se na ni zamyšleně podíval. „Tess Taurus, máš absolutní pravdu!“ S těmi slovy vyskočil z postele a téměř přitom vyrazil Alee hrnek čaje z rukou. „Nějak mě přepadl starý známý, hloupě smutný pocit, který se mi rozhodně nehodí a nechci ho!“ Začal se smát.

Tess s Aleou si vyměnily překvapený pohled.

„Hmm…“ Sammyho smích utichl. „Smíchem se toho zjevně nezbavím, musím nasadit silnější kalibr.“ Vyběhl z kajuty.

Tess se posadila k Alee na postel. „Já už se vůbec nesnažím toho blázna pochopit,“ řekla a začala jíst müsli.

Vzápětí se Sammy vrátil. V ruce držel prastarý, napůl zrezivělý klakson na kolo. „Vždycky jsem věděl, že se mi tahle věc bude jednou k něčemu hodit…“ Zmáčkl balo-

nek a místnost prořízlo hlasité zatroubení. Byl to příšerný zvuk. Sammy ale zářil. „To bude fungovat!“

„Co bude fungovat?“ dožadovala se Tess odpovědi a nakrčila čelo tak, až se jí mezi obočím udělala kolmá vráska.

Sammy natáhl ruku s tou věcí do vzduchu, jako by ji chtěl prezentovat světu. „Tohle bude ode dnešního dne můj klakson dobré nálady!“

„Chceš tím rozveselit Aleu?“ zeptala se Tess tónem, který jasně říkal, že to považuje za nemožné a také dost praštěné.

Sammy zavrtěl hlavou. „Ne, klakson je jenom pro mě. Vždycky, když mě přepadne zbytečný, nepříjemný a smutný pocit, zatroubím na něj!“ Zářivě se na ten zrezivělý předmět podíval, jako by to byl záchranný kruh v burácející bouři. „Tobě ale nebudu troubit, Sněhurko. Ty musíš doopravdy truchlit, aby to duši došlo a měla čas se s tím smířit.“

„Hm… díky,“ odpověděla Alea, která nějak přirozeně chápala, co tím vším chce Sammy říci.

„Draco, to je přece v pořádku, když jsi někdy také ještě smutný kvůli svým rodičům,“ dodala Tess.

„Jasně, ale já už jsem je oplakal hodně,“ odvětil Sammy. „A když teď propadnu trudomyslnosti, Sněhurce tím nepomůžu.“ Ještě jednou důrazně zatroubil. „Klakson mi bude připomínat něco moc důležitého: smutek smí sice přijít na návštěvu, ale rozhodně nemá povolení se nastěhovat!“

Proti tomu nemohla nic namítat ani Tess.

Ben strčil hlavu do dveří. „Dobré ráno, posádko," řekl a zkoumavě si Aleu prohlížel. Nezeptal se jí ale, jak se má, jenom se na ni hezky usmál. „Měli bychom brzy vyrazit – pro případ, že by nás hledala policie." Alea ztuhla. V noci jí bylo strašně smutno a navíc si dělala obrovské starosti s tím, co s ní vlastně bude. Mohla by skutečně zůstat na palubě *Crucis*, prostě přestat chodit do školy a vést svobodný pirátský život? „Myslíš, že mě sociálka nechala policií zapsat na seznam hledaných osob?"

„Je to docela dobře možné," odpověděl Ben. „Pravděpodobně nás hledají všechny čtyři. U tebe ale mají jméno a dost možná i fotku."

Alea prsty křečovitě sevřela hrnek s chaiem. Stále ještě jí nedocházelo, jak se mohla tak rychle stát z dobře vychované hodné dcery policií hledanou holkou na útěku. Každopádně bylo ale lepší být na útěku než žít u Widermeyerových. „Ještě jsem ti vůbec nepoděkovala, že ses za mě postavil," řekla Benovi. „Hodně jsi riskoval, abys mi pomohl."

Ben se na ni vážně podíval. „Takový by měl být kapitán, jakým chci být. Nikoho nenechám v nouzi." Zdálo se, že svého včerejšího rozhodnutí nelituje.

„Někdy je nutné pravidla trochu ohnout, aby bylo možné udělat to, co je správné."

„To jsi řekl dobře, bratře," souhlasil s ním Sammy.